

شرق روزنامه

کشتی فرنگی و رؤیایی که فروریخت

محسن وظیفه

بازی‌های المپیک ۲۰۱۶ ریو برای مجموعه ورزش ایران به پایان رسیده است. تکلیف رشته‌هایی که ناکام بودند و رشته‌هایی که پیروز بوده‌اند، مشخص شده است. باوجوداین، ظاهرا هنوز ریو برای کشتی فرنگی ایران تمام نشده است؛ تیمی که یکی از بهترین‌نتایج تاریخ را کسب کرد اما باوجوداین، هیچ‌کس از این نتیجه تاریخی راضی نیست. برخی با را فراتر گذاشتند و این تیم را ناکام و شکست‌خورده هم نامیدند، اما به‌راستی این تیم در ریو شکست خورد؟ برای رسیدن به پاسخ این سؤال باید موارد زیادی را بررسی کرد تا بتوان قضاوت صحیحی دراین‌باره انجام داد.

تیم ملی کشتی فرنگی در طول تاریخ پیش از بازی‌های المپیک لندن فقط دو بار در المپیک به مدال رسیده بود. یک مدال برنز محمد پذیرایی و یک مدال نقره رحیم علی‌آبادی، همه داشته‌های این تیم در طول تاریخ بود. اما در لندن اتفاق دیگری رخ داد؛ ثبت یک نتیجه عجیب اما قابل پیش‌بینی؛ نتیجه‌ای که برتر از همه موفقیت‌های تاریخ کشتی ایران بود. کسب سه مدال طلا در یک دوره از بازی‌ها چیزی نبود که بتوان به‌راحتی هضم کرد، اما واقعیت داشت. کشتی فرنگی در شش وزن راهی لندن شد و در سه وزن هم به مدال طلا دست پیدا کرد. کشتی فرنگی برای اولین‌بار در تاریخ این روز را می‌دید. اما از وقتی که محمد بنا بعد از بازی‌های ۲۰۰۸ پکن به ترکیب کادر فنی تیم ملی کشتی فرنگی برگشت، تا ۲۰۱۲ لندن سه دوره مسابقات جهانی را پشت‌سر گذاشت که در هر سه دوره، سه نتیجه تاریخی کسب شد و مشخص بود حاصل این سه جهانی تاریخی یک المپیک تاریخی هم خواهد بود. در مسابقات جهانی ۲۰۰۹ هرنینگ دانمارک کشتی فرنگی ایران برای اولین‌بار نایب‌قهرمان جهان شد. در مسابقات جهانی ۲۰۱۰ مسکو برای اولین‌بار در تاریخ در یک دوره از مسابقات جهانی دو مدال طلا کسب کرد. در رقابت‌های جهانی ۲۰۱۱ استانبول هم درحالی‌که حمید سوریان و امیر علی‌اکبری، مردان طلایی کشتی ایران در سال ۲۰۱۰، در ترکیب ایران نبودند و دو کشتی‌گیر هم به نام‌های محسن حاجی‌پور و قاسم رضایی با قرعه رژیم مهبونیستی روبه‌رو شدند، اما بااین‌حال با دو مدال طلا و یک برنز که برای اولین‌بار در تاریخ به دست می‌آمد، تیم با اختلافی اندک نسبت با تیم قهرمان، روی سکوی سوم جهان رفت. این سه نتیجه تاریخی در سه دوره مسابقات جهانی منجر به موفقیت تاریخی در بازی‌های لندن شد. تیم ملی کشتی فرنگی در لندن با سه طلای سوریان، نوروزی و رضایی نتیجه‌ای تاریخی را ثبت کرد. نکته حائز اهمیت در این بخش مدیریت یزدانی‌خرم در حداقل‌شدن دو المپیک ۲۰۰۸ و ۲۰۱۲ لندن بود که در این چهار سال محمد بنا حتی یک‌بار هم قهر نکرد.

اسا برای بازی‌های ريو همان تیم لندن انتخاب شد. کشتی‌گیران همان نفر بودند و مربیان هم به جز یک نفر بقیه همان کادر فنی لندن بودند. به‌همین‌دلیل همه توقع داشتند نتایج هم همان نتیجه لندن باشد اما این اتفاق هرگز رخ نداد، چرا؟ این سؤالی است که هرکس به نظر خویش به آن جواب می‌دهد اما به نظر می‌رسد جواب این سؤال در بررسی عملکرد چهارساله کشتی فرنگی حد فاصل المپیک لندن تا المپیک ریو نهفته است؛ سستی قبل از شروع بازی‌های لندن دولت یزدانی‌خرم را از مدیریت کشتی‌کنار گذاشت و به جای او یکی از ضعیف‌ترین مدیران تاریخ ورزش را انتخاب کرد. بعد از این کار مقدمات کار برای بازگشت رسول خادم به کشتی فراهم شد، بعد از لندن خادم ساز خود را می‌زد و خطیب هم مدیریت خود را پیش می‌برد. بااین‌حال، زور رسول بر مدیریت وقت می‌چربید. این به‌هم‌ریختگی باعث شد محمد بنا که به خواست احمدی‌نژاد به کشتی فرنگی برگشته بود، با قهر اردوی تیم ملی را ترک کند.

با اولین قهر بنا، چمن‌گلی، مربی ارشد تیم ملی کشتی فرنگی شد، رقابت‌های جهانی ۲۰۱۳ بودایست فرا رسید. یک طلای نعمت‌پور و جایگاه هشتمی کشتی فرنگی حاصل کار تیمی بود که یک سال قبل قهرمان المپیک لندن شده بود. رسول خادم رسماً رئیس فدراسیون کشتی شد و خیلی زود ترتیب بازگشت محمد بنا را داد اما بین رئیس فدراسیون کشتی و محمد بنا یک شورای ایمن بود که هرگز انجام نداد این دو به هم نزدیک شوند؛ شورایی که با حکم خادم تشکیل شد تا اجازه ندهد سرمربی تیم ملی کشتی فرنگی هرکاری خواست انجام دهد. محمد بنا بعد از چند ماه کارکردن و حفظ ستاره‌های کشتی فرنگی، بازهم مجبور به خداحافظی شد. رسول خادم که مدیر ورزشی محسوب می‌شد، چرا نمی‌توانست مثل یزدانی‌خرم که یک مدیر صنعتی بود، ماجرا را مدیریت کند؟ برای این سؤال هرگز پاسخی یافت نشد. به هر حال، تیمی که با ساختن خود با احد پازاج کشتی‌باز جهان در سال ۲۰۱۴ شد. سه قهرمان المپیک سال ۲۰۱۲ لندن در این دوره سه مدال گرفتند و این‌بار قهرمان المپیک، قهرمان جهان نام گرفت.

این قهرمانی خیلی‌ها را فریب داد و تصور کردند می‌توانند بازهم ایبن نتیجه را در جهانی ۲۰۱۵ لاس وگاس تکرار کنند اما احد پازاج و حسن تاجیه در لاس‌وگاس نتایج ضعیفی را کسب کردند و برای اولین‌بار بعد از هشت سال کشتی فرنگی ایران از مسابقات جهانی بدون طلا برگشت. این نتیجه باعث شد تا یک‌بار دیگر کادر فنی تغییر کند. این‌بار مگر نتایج جهانی لاس‌وگاس شبیه جهانی استانبول بود که المپیک ریو، المپیک لندن شود؟ بنابراین مشخص است با این برنامه‌ریزی‌ای که در چهار سال گذشته برای کشتی فرنگی انجام شد، نتایج ریو نه‌فقط شکست نیست، بلکه شاکهار است. در المپیک‌ها حاصل چهار سال کار و برنامه‌ریزی به دست می‌آید. یک‌بار چهار سال کار و برنامه می‌شود لندن و یک‌بار هم می‌شود ریو.

۳۶ مدال حاصل کشتی آزاد ایران در المپیک‌ها

ورزش ایران در حالی از سال ۱۹۴۸ حضور خود را در بازی‌های المپیک آغاز کرده که سهم مدال‌آوری‌اش در بزرگ‌ترین رویداد ورزشی دنیا ناچیز بوده است. کشتی (آزاد و فرنگی)، وزنه‌برداری و توانودو سه رشته‌ای هستند که کاروان کشورمان در ادوار مختلف، به لطف درخشش نمایندگان آنها موفق شده خود را وارد جدول توزیع مدال‌های این بازی‌ها کند. اما دراین‌بین، سهم مدال‌آوری کشتی آزاد از جمع این رشته‌های اندک خیلی بیشتر است. ۶۸ مدال حاصل تلاش ایران در ۱۷ دوره حضور در بازی‌های المپیک تابستانی بوده که بخش قابل‌ملاحظه‌ای از آن متوجه آزادکاران است. از المپیک ۱۹۴۸ لندن که به اولین حضور این تیم در المپیک بازمی‌گردد، تا به‌حال ۳۶ مدال به وسیله آزادکاران در میادین مختلف به دست آمده است که شامل شش مدال طلا، ۱۳ نقره و ۱۷ برنز می‌شود. در تاریخ حضور کشتی ایران در این بازی‌ها از سال ۱۹۴۸ لندن تا ۲۰۱۶ ریودوژانیرو، بهترین نتیجه مربوط به المپیک ۱۹۵۶ میلبورن است که تیم ایران صاحب دو مدال طلا به‌وسیله جهان‌پهلوان تختی و امامعلی حبیبی، دو مدال نقره مرحوم محمدعلی خجسته‌پور و محمد مهدی یعقوبی شد. پس از آن، المپیک ۱۹۹۶ آتلانتا دومین نتیجه برتر کشتی‌کشورمان در المپیک‌ها بود. در این دوره رسول خادم به مدال طلا دست یافت. عباس جدیدی و امیررضا خادم به‌ترتیب صاحب مدال نقره و برنز شدند. اما شاگردان رسول خادم دوره‌ای که گذشت یعنی المپیک ۲۰۱۶ ریو توانستند همان تعداد و رنگ مدال در المپیک آتلانتا را تکرار کنند. با این تفاوت که در ریو، شش ملی‌پوش در شش وزن حضور داشتند، اما در آتلانتا ۹ کشتی‌گیر در میدان حاضر بودند. اوج کار تیم ملی فعلی آزاد کشورمان وقتی بود که حسن یزدانی جوان موفق شد طلسم نگرفتن مدال طلای این تیم در بازی‌های المپیک را بعد از ۱۶ سال اسامی مدال‌آوران آزادکار ایرانی در ۱۷ دوره بازی‌های المپیک به این ترتیب است:

امامعلی حبیبی(نخستین مدال طلای ایران در بازی‌های المپیک) غلامرضا تختی/ عبدالله موحد/ رسول خادم/ علیرضا دبیر/ حسن یزدانی/ ناصر گیوه‌چی /نقره: غلامرضا تختی/ محمدعلی خجسته‌پور/ مهدی یعقوبی/ غلامرضا تختی / منصور بزرگر / عسکری‌محمدیان/ ۱۹۸۸ / عسکری محمدیان/ ۱۹۹۲ / عباس جدیدی / مسعود مصطفی جوکار / علیرضا رضایی / صادق گودرزی / کمیل قاسمی /محمود ملاقاسمی/ جهانپخت توفیق/ عبدالله مجتبیوی/ ابراهیم سیف‌پور/ علی‌اکبر حیدری/ محمدعلی صنعتکاران/ ابوطالب طالبی/ شمس‌الدین سیدعباسی/ ابراهیم جوادی‌پور/ امیررضا خادم/ رسول خادم/ امیررضا خادم/ علیرضا حیدری/ مراد محمدی/ احسان لشکری/کمیل قاسمی/حسن رحیمی.

همچنین در رشته فرنگی تا به‌حال هفت مدال شامل سه طلا به وسیله حمید سوریان، امید نوروزی و قاسم رضایی در المپیک ۲۰۱۲ لندن، یک نقره، رحیم علی‌آبادی ۱۹۷۲ مونیخ، یک برنز محمد پذیرایی در ۱۹۶۰ رم و دو برنز سعید عبدولی و قاسم رضایی در المپیک ۲۰۱۶ ریو به دست آمده است.

عکس: رونوفه رستمی، شرق

ارزیابی غلامرضا محمدی از عملکرد کشتی ایران در المپیک در گفت‌وگو با «شرق»:

۲ مدال را با بدشانسی از دست دادیم

آقای خادم هم‌زمان هم رئیس فدراسیون هستند هم سرمربی تیم ملی آزاد. پیش از المپیک گفته بودند بعد از المپیک ریو دیگر سرمربی نخواهند بود. صحنی برای برگشت شما نشده است؟

فعا نه.

اگر بخوانند، دوباره برمی‌گردید؟

من عاشق کشتی هستم و شکی در آن نیست. من حتی زمانی هم که کشتی می‌گرفتم مربی هم بودم. یعنی فکر می‌کنم جزء معدود کسانی بودم که این اتفاق در آن زمان برایش افتاده بود. من در باشگاه پاس هم مربیگری می‌کردم هم کشتی می‌گرفتم. یعنی اصلا بین دوران قهرمانی تا مربیگری من فاصله‌ای نیفتاده است. هر جایی که توانستم متمرثر باشم، آمدم. زمانی هم سرمربی تیم ملی نوجوانان بودم. مدتی هم کنار بودم، احساس می‌کردم آن‌طور که دلم می‌خواهد اثرگذار نیستم. ولی اگر شرایط فراهم باشد و بتوانم به کشتی کمک کنم، برمی‌گردم. اینجا هم نشود من همیشه در بخش باشگاهی و تیم ملی دانشجویان در کنار کشتی بدهام.

آما اصفا هم ایشان تیم خوبی را در این چند سال جمع‌وجور کرده است؟
بله، آقای خادم توانمندی‌های خاص خودش را دارد و شکی در آن نیست. اما حتما جاهایی هم ایراد در کار هست. اینجا باید برای شرایط بهتر برطرف شود. در کشتی آزاد هر چند سال یک‌بار چند تا جوان به تیم ملی اضافه می‌شوند. الان ما آن شرایط را داریم. در بعضی از وزن‌ها هم اختلاف خیلی زیاد است. باید اینها را در دست کنیم. چون فاصله خیلی زیاد است مثلا اینکه جایگزینی برای رضا یزدانی با سیداحمد محمدی نبود که در نبودشان خلا ایجاد شد؛ ولی در کنارش جوان‌های خوبی هم داریم که می‌شود این خلا‌ها را با آنها پر کرد.

آا جاشی که بین تیم ملی فرنگی و آزاد برای المپیک ریو وجود داشت. این بود که فدراسیون دوست داشت مسابقه انتخابی برای هر دو تیم جا بیفتد. ولی تیم ملی فرنگی به این قضیه تن نداد. نظرتان دراین‌باره چیست. اگر این فرهنگ جا نداخته شود به کشتی ما کمک می‌کند یا نه؟

خود ما زمانی که سر کار بودیم گفتیم مسابقات انتخابی باشد؛ ولی کادر فنی تصمیم نهایی را بگیرد. یک مثال می‌زنم. ما قبل از مسابقات جهانی ۲۰۱۱ استانبول یک انتخابی در ساری برگزار کردیم. فکر می‌کنم جزء معدود انتخابی‌هایی بود که در دو دهه گذشته خیلی خوب برگزار شد. همه آمدند و کشتی گرفتند. رضا یزدانی آنجا باخت، اختلافش با نفری که به او باخت خیلی زیاد هم بود. بااین‌حال، برای جهانی روی یزدانی دست گذاشیم. از قبل هم این موضوع را اعلام کرده بودم که کادر فنی رای آخر را می‌دهد. رضا آمد استانبول و مدال طلا گرفت. کادر فنی باید این اختیار را داشته باشد. اما حضور در انتخابی‌ها هم باید باشد تا همه بیایند کشتی بگیرند.

درست است من با رسول چالش‌هایی هم داشته‌ام، اما باید بگویم یکی دیگر از فاکتورهایی که او دارد این است که در بحث مالی واقعا آدم سلامتی است، یعنی شما به سابقه‌اش در شورای شهر هم که رئیس کمیسیون بودجه بود برگردید، می‌بینید هیچ حرفی پشت‌سرش نیست. البته عضویت ایشان با بالاترین رای در هیأت‌رئیس فدراسیون جهانی کشتی هم اتفاق خوبی بود و جای تبریک دارد

آ شما می‌گویید این ویژگی مثبت است که برای قهرمان جا بیفتد تافته‌جدا بافته نیست؟
دقیقا، چون در اینجا ما داریم هم به جوان‌ها فرصت می‌دهیم تا انگیزه را از آنها بگیریم و هم اینکه رقابت ایجاد می‌شود. کسانی هم که احساس می‌کنند اختلافشان با نفرات اول زیاد است، نمی‌روند لای پتو بخوابند. کشتی‌گیر وقتی احساس می‌کند رقیب ندارد، دیگر فشار تمرینی را تحمل نمی‌کند.

این موضوع درباره قهرمانان فرنگی المپیک ۲۰۱۲ لندن هم حس شد که این چند سال لای پتو بودند؟

ببینید محمد بنا چون با این طرز تفکر و برنامه‌ها نتیجه گرفته بود قابل احترام بود. ولی باید آینده‌نگری می‌شد. این نظر شخصی من است که‌الانکه می‌گویم بنا باید همیشه قابل احترام باشد. چون یک آدم جاودانه در ورزش ماست. ما در فرنگی شاید به‌نوعی آینده را هم از دست دادیم. یعنی دقیقا شش نفر اصلی این تیم عمرشان تمام شده و نفر جایگزینی ندارند. محمد بنا اعتقادش این بود که بعضی از نفرات را از درون تورنمنت‌های بین‌المللی انتخاب می‌کرد. ولی به اینکه همه بیایند در انتخابی کشتی بگیرند اعتقاد نداشت. نظر من این است که انتخابی باشد و در نهایت کادر فنی تصمیم بگیرد. همین تیم آزاد المپیک ریو بخشی از آن انتخابی بود و بخشی هم با نظر کادر فنی گزینش شدند.

تیم ملی آزاد ما چندسالی با افت قابل‌ملاحظه‌ای روبه‌رو شد اما هفت، هشت‌سالی است می‌بینیم وضعیت خیلی بهتر شده. از نظر پشتوانه، وضعیت ما در این تیم چطور است؟

ما همیشه در کشتی پشتوانه داشتیم و خواهیم داشت. مهم این است که اینها را چطور نگه داریم و حمایت کنیم. به‌ویژه اینکه ارتباط بین تیم‌های

رسول خادم پنج سال پیش در حالی کار خود را در فدراسیون کشتی به عنوان مدیر تیم‌های ملی و امور فنی شروع کرد که بلافاصله تیم ملی کشتی آزاد را دستخوش تغییراتی جدی کرد. او در فاصله کمتر از شش ماه مانده به بازی‌های المپیک ۲۰۱۲. غلامرضا محمدی را از کسوت سرمربیگری کنار گذاشت تا خودش سکان همه امور را به دست گیرد. خواست خادم این بود که هم‌تیمی قدیمی‌اش به عنوان دستیار ارشد، او را در کادر فنی همراهی کند که محمدی خواسته او را اجابت نکرد، چراکه با افتخاراتی که در آن دوران به دست آورده بود خود را در قامت یک دستیار نمی‌دید. نایب‌قهرمانی و سومی جهان، قهرمانی بازی‌های آسیایی عناون کمی نبودند که غلام بخواهد به‌راحتی از کنار آنها عبور کند و دستیار شود. نایب‌قهرمان اسبق جهان اگرچه از این‌برخورد ضربتی خادم به‌شدت ناراحت شد، اما ترجیح داد کنار برود و حاشیه‌ای برای سرمربی جدید تیم آزاد درست نکند. منهای یکی، دو مصاحبه انتقادی که محمدی در این چند سال از فدراسیون کشتی داشته، کوچک‌ترین نقد تخریب‌گرانه‌ای از طرف این پیش‌کسوت کشتی متوجه رسول خادم نبوده است. قهرمان اسبق آسیا با وجود اینکه در مدت حضور خادم در این فدراسیون تاکنون نپذیرفته با او و مجموعه‌اش همکاری کند، اما در این سال‌ها در قالب تیم باشگاهی بیمه رازی حضور پررنگی در لیگ کشتی‌کشور داشته است. ضمن اینکه به واسطه حضور امثال او رقم‌های درخور توجهی به بدنه کشتی تزریق شده و اسبانسرها خوبی جذب این رشته شده است. محمدی که به‌تازگی یک تحت هدایش در مرحله اول لیگ کشتی ۹۵ باشگاه‌های ایران عنوان قهرمانی را به دست آورده، نظرات جالبی را درباره عملکرد فدراسیون کشتی به‌ویژه در المپیک ۲۰۱۶ ریو دارد. ضمن اینکه درباره زمزمه‌های بازگشت دوباره‌اش به تیم ملی آزاد هم صحبت می‌کند. خواندن این گفت‌وگو خالی از لطف نیست.

آ از المپیک ریو شروع کنیم. ارزیابی شما از نتایج تیم‌های ملی کشتی در این بازی‌ها چیست؟ خیلی‌ها می‌گویند خوب بوده چون طلسم نگرقتن مدال طلا در کشتی آزاد بعد از ۱۶ سال شکسته شده است. بعضی‌ها هم انگشت روی نتایج فرنگی می‌گذارند و می‌گویند مطلوب نبوده.

اعتقاد شخصی من این است که ما در کشتی آزاد موفق بودیم؛ یعنی همین که بعد از المپیک ۲۰۰۰ سیدنی دوباره رای می‌گیریم، این خودش یک موفقیت است. واقعیتی هم که باید آن را صادقانه بگویم، این است که ما در دو وزن خیلی بد آوردیم؛ دو وزنی که شانس مدال بودیم. سیداحمد محمدی در وزن ۶۵ کیلوگرم رباط پایش پاره شد که قطعا شانس مدال بود. میثم نصیری، نفر دوم این وزن هم از قهرمانان خوب و بااخلاق کشور است که به المپیک رفت اما اگر این اتفاق برای سیداحمد نمی‌افتاد حتی شانس مدال طلا هم بود. رضا یزدانی در وزن ۹۶ کیلو هم پنج ماه قبل از المپیک آتشیل پایش پاره شد. درواقع

با یک یا تمرین کرد تا خودش را به المپیک برساند که به نظر من، خوب هم رسید. اما متأسفانه در کشتی با نماینده جمهوری آذربایجان داوران در حش ناداوری کردند تا بازنده شود. اگر داوران این کار را نمی‌کردند، او فینالیست بود. اگر فینالیست هم نمی‌شد، مدال برنزش حتمی بود. وقتی این کار را با رضا کردند دیگر جمع‌کردنش خیلی سخت بود. رضا فکر نمی‌کرد این‌طور به در بسته بخورد. درنهایت دبید در کشتی با ازبکستان چطور باخت.

آ نکته‌ای هم که وجود دارد، این است وزن‌ها نسبت به گذشته هم کم شده. زمانی ما در ۱۰ وزن نماینده داشتیم اما الان به شش وزن رسیده است. بله، اینها واقعیت‌هایی است که وجود دارد. ما الان در شش وزن سه مدال

گرفتیم. کمیل قاسمی خیلی خوب کشتی گرفت و فراتر از انتظار ظاهر شد؛ به‌ویژه کشتی‌اش با گرجستان. حسن رحیمی در کشتی با ژاپن خیلی بد غافلگیر شد. هیچ‌کس این کشتی‌گیر ژاپنی را جایی ندیده بود. من وقتی این ژاپنی را دیدم با خودم گفتم حسن این را حتما می‌برد. اصلا نمی‌دانستم او کیست. ولی دیدیم در عین جوانی چقدر خوب کشتی گرفت و رحیمی را شکست داد.

آ پس شما درکل از عملکرد تیم راضی هستید؟

بله، به نظر من، مثبت و پذیرفتنی بود. اما درباره تیم ملی فرنگی فکر می‌کنم ورزش روی به خودش را به محمد بنا نشان داد. وقتی همه اتفاقی می‌افتد، همه می‌خواهند همدیگر را بگویند. محمد بنا وقتی سه طلا در المپیک لندن گرفت همه او را ستایش می‌کردند. حتی یادم هست خودش هم گفته بود در این لحظه خوشحال‌ترین مرد روی کره زمین هستم. من فکر می‌کنم حتما کارشان ایراد داشته که این نتیجه به دست آمده. نکته‌ای که خیلی خودش را در این رقابت‌ها نشان داد، ضعف بدنی بچه‌ها بود. من در جریان هستم برنامه‌های آمادگی جسمانی و تمرینی این تیم مشکل داشت. حالا ما می‌گوییم نتیجه این تیم بد بوده. چرا بد بوده؟ چون المپیک ریو را با المپیک لندن مقایسه می‌کنیم. اگر ما بخواهیم نتایج این دوره را با کل تاریخ فرنگی مقایسه کنیم، می‌بینیم تا پیش از حضور بنا در راس این تیم ما یک نقره و برنز بیشتر نداشتیم. اما بنا آمد، سه طلا و دو برنز برای این تیم به دست آورد. پس این مقایسه اصلا درست نیست. این خودش یک موفقیت است. من فکر می‌کنم باید آسیب‌شناسی شود. حالا اتفاق‌هایی در این مسیر افتاد. محمد بنا رفعت و ۱۰ ماه مانده به المپیک برگشت. اینها ایرادهای کار است دیگر.

آ به نظر می‌رسد برنامه‌های خود آقای بنا هم ایراداتی داشته است؟ حتما همین‌طور بوده.